

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Година XV

Број 34

Новембар 2017.

<http://www.paracinac.com/>

**ПАРАЋИНСКА
ПАМЕТАРНИЦА**

ЗНАМЕНИТИ ПАРАЋИНАЦ

Браћа ОРЛОВИЋИ

110. година

СФС Параћин

Промоција књиге

ЗЛОТВОРИ

академика Драгослава

Михаиловића

СПОРТ

**Удружење Параћинаца
и пријатеља Параћина**

ПАРАЋИНСКА ПАМЕТАРНИЦА

Пише: Мирослав ДИМИТРИЈЕВИЋ

ИЗ КЊИГЕ „ДРЕВНА ПАМЕТАРНИЦА ЗЕМЉЕ И НАРОДА МОРАВА – САКРИВЕНА ИСТОРИЈА СРБА“ – Други том

И ХРВАТИ ПРИЗНАЈУ ПРВОБИТНОСТ СРБСКОГ ИМЕНА

Чак и савремени хрватски историографи признају да је србско име старије од хрватског: „Istočni Arijci, stanovnici **Serbatije** su se prema vedskom sanskrtu nazivali **Sarasvati**.... “... живели су у „sjevernoj Indiji, uz rijeku **Sarasvati**, oko 3750. godine prije Krista.“/1

Исти аутор, такође, тврди: “Prva država prvobitnih Arijanaca ili Arijaca... prostirala se na zapadu od Sredozemnog mora do na istoku 3180 kilometara duge granice, rijeke Ind u Indiji. Na sjeveru je staroiranska država dosegala obale Crnog mora, a na jugu do Omanskog i Perzijskog zaljeva. Ukupno je zauzimala pet milijuna kvadratnih kilometara...”. Дакле медски Аријци, праисторијски Срби **Сербатије**, у Индији су имали и град **Сарасвати**. И светски историчари признају србски идентитет - **Сарасвати** и повезују га са праисторијским **Србима**.

СЕРБУЛИ ИЗ АСУРБАНИПАЛОВЕ БИБЛИОТЕКЕ

Др Јован Деретић проналази србско име и у Месопотамији, на глиненој плочици из царске **Асурбанипалове** библиотеке у Ниниви. Плочица потиче 1900 година пре Христа и везана је за име Нина Белића, вође првог краљевског похода из Европе. Тамо на сумерском пише: “УР Нина сар **Сербула**”, “Господар Нино цар Срба или Србије”. Срби се помињу и у старом Египту. У другом глиненом документу из **Асурбанипалове** библиотеке пише: „Патеси **Сирбурла**“. Патеси или патеши су били управници појединих области у Вавилонији, а виспатеси су васпитачи (врло велика сличност), баш како су се звали и у србској Медији и Персији.

САРБАНИСИ ИЗ МИСИРА (ЕГИПТА)

У Мисиру, у Египту, гарда фараона Рамзеса Другог била је састављена од Срба и она му је омогућила победу у бици код Кадеша, против Хетита. Ту битку је опевао песник мисирски, Пантаур. Он за њих каже **Сарбаниси - срца борбенога**. Али име Срб налази се и у многим топонимима, именима градова, река језера. Херодот говори о **Србовском језеру**. То је залив на Средоземљу где пустињски ветар набаца песак који се задржи на површини воде, па се тешко прави разлика између чврстог тла и језера. Према Херодоту ту је у јуришу налетео неки одред србске коњице и утопио се, па је језеро по Србима добило тај назив.

Рамзес II у бици код Кадеша

НА ГЛИНЕНОЈ ПЛОЧИ ИЗ РУМУНИЈЕ – СРБСКО ПИСМО И ЈЕЗИК

Совјетски археолози половином 20. века пронашли су у Тефтарији (Румунија) глинену плочицу, коју су убицирали у 5700 године пре нове ере. Плочица је ношена око врата и била је знак промене ауторитета у локалној или

широј заједници јер је на њој писало: "Ђеде, син твога сина хоће државу". Архаичном србском азбуком, дакле србским писмом, на србском језику исписане су речи, којим се тражи наследство трона или примат у држави или друштвеној заједници древних Срба у србској Дачији. **Прва отаџбина Срба помиње се у списима и као Свето седморечје, предео између седам река: Дунав, Драва, Сава, Дрина, Морава, Тамиш и Тиса.** У Библији света земља Медија-Србска зове се Хавила, земаљски рај Седморечја, на старом Хелму (Балкану). Центар је био у околини данашњег Београда, на простору где су сада Винча и Бањица. Археолошко налазиште у Бањици је много богатије него у Винчи, и ту је нађено више писама него у Винчи, али се у време Титове владавине ту изградила болница и локалитет од пресудног историјског значаја за Србе је затрпан. (Слична ситуација се догодила и у нишкој Медијани, када је по наредби Јосипа броза тај локалитет избетониран и на њему подигнути објекти друге намене. А Меди и Медија су били најразвијенији народ и држава, а Ниш – Ниса један од најстаријих градова на свету – примедба-М.Д.).

Аристотел

Винко Прибојевић, професор теологије са Хвара, деловао је с почетка 16. века, тврди да је Аристотел потпуно Србин. Аристотел је

пореклом из србске државе Македоније, коју су на ниво светске славе дигли Филип и Александар Карановић. Био је лекар у граду Стигару и матерњи језик му је био – србски. Код краља Филипа био је један од 12 учитеља у посебној Школи за принчеве у Нијази, коју је похађао и сам Александар Велики, цар светског србског царства, проглашен за трећег бога Бака.

СРБСКО ИМЕ КОД ХРОНИЧАРА СТАРОГ И НОВОГ ВЕКА

„**Аполоније Александријски**, који је живео око 240. год. пре Христа, пописује србска племена: **Себкре, Србе, Облиће (Обилиће?), Себрениће** који су живили у Брегији (данашња Србија) и састављали су део државе Пријамове; имали су и град тог имена **Себрене** — Kebrene. **Пеонини** — Peones — доводе своје порекло од **Себкрићи** — **Србићи** — имали су и градове тог имена. Они су тако прозвани од свог родоначелника, Пона или Пеона. Један део овог племена србског народа звао је се **Србопани** — Siropanes или **Србогосподари**, које је живело у Троји и у дан. европској Рашки, око Ибра или Марице“.

/2

"У западној Азији су живели **Срби** и Брђани-**Србобрђани**".**Срби** су имали у Малој Азији велико царство (око 70. год пре Христа), чији се цар звао **Облак**". (**Страбон**)

"У кинеским хроникама се помиње **србско царство Сирбирија**, и њихови краљеви, Бане, Јанче, Ранко, а посебно србски цар Танчо са својих 5 синова".(**Милош С. Милојевић**). "...Јазиги и Роксолани су **Сармати**, а **Срби** су такође **Сармати**". (**Клаудије Птоломеј**). **Карл фон Зеде**: "Прво и опште име Словена је било **Сербли**". **Калај**: "По испитивањима најбољих научника сви словенски народи су се у прастаро доба називали **Србима**, а Словени и Анти су били само огранци ове породице". "**Срб** није ништа друго него **Сармат**, скраћено и преокренуто". (**Јан Добровски**) **Карион, Ј.**: "Од имена **Сармати** је настало име **Сарбат**, заменом слова". „**Бошар** каже: Медију данас, већим делом, зову **Серван** (2 .I. IV. XXXIII). Ово "**Серван**" читајте - **Сербан**. Медијски краљ, који је освојио Асирију, звао се **Сарбак**. Код **Диодора** са **Сикеле** стоји "**Арбак**", без почетног слова С (110.II.459). Други грчки писци помињу овога краља као "**Киаксарес**"? Његов четврти наследник зове се **Сарбиан**, а код Диодора "**Арбианес**", опет без почетног слова 'сима'. Ова два имена

медијских владара, судећи према њиховом облику, делују као лична имена, пре него титуле. У каснијим временима ми налазимо код партских и персијских царева титуле "Сарбараза". Такву титулу је имао, чак у седмом веку н.е. цар Хозрое, "Chosroes Persarum rex **Sarbaraza**" (149.I.721). Неће бити да је Диодор изоставио почетно слово 'сима' у овим именима, него је то учињено цензуром или нечијом грешком. То није једини случај преправке српског имена, него је то стална пракса при издавању дела античких писаца. То је толико постало "нормално" на Западу, да су те преправке чак потписивали. Приликом издања дела Диона Касиуса, (видети под бројем 175), инспектор париске Академије Е. Грос, скида почетно слово С са српског имена и уместо **Сардеји**, како је било код Диона, оставља **Ардеји**. Он ту преправку потписује и на дну странице даје следеће објашњење. Е. Gros: "Дајем текст онакав какав је код Рајмара, изузев **Сардијон** који сам ја заменио са **Ардијон**."(175.I.259)./ 3

Многи историчари (**А. Буе, С. Робер, М. Грант**) и филолози (**Фик, Шлајхер, Џајлс**), за **Србе** (Словене) кажу да су староседеоци Европе, а Добровски, да је **србински језик најстарији „словенски“ језик са највише корена**. Срби су једини европски народ који има посвећење или култ хероја, који су божански пореклом или то постају са задатом речи: Само је бог изнад аманета тврдог, јер, задата реч (иза које стоји одлука) има обредну вредност посвећења.

По дефиницији, јунаштво је свесна спремност на жртву и духовна објава те спремности. Отуда, култ хероја како су **Срби** звали сваког покојника, **стоји у директној вези са јуначком певанијом, семантички истородне аријском павана, певање, певанија или пет животних дахова који се састају у грленој чакри, где добијају могућност преласка у духовну раван!**

Средином петог века пре Христа, **Херодот** је у својој „Историји“ исписао србска племена **Сербала** и **Сербана** и на територији Скита (Русије), и за ова племена каже да су у великом поштовању околних племена. **Херодот** је, такође **тврдио да су „Трачани (Рашани) највећи народ на свету, после Индуса“**, а ти **Херодотови Срби** су живели на Балкану. Херодотову тврдњу подупире и **Страбон**, а „*Минхенска хроника*“, писана 750. године, у оригиналу дословце тврди:

„Срби представљају тако велико царство (регнум) да су из њих произашли

сви словенски народи“. Византијски хроничар Халкохондило у свом делу „О *Турској*“ дотиче се и Срба и за њих тврди:

„Срби – Трибали народ најстарији и највећи, поуздано знам“.

Ову његову реченицу др Олга Луковић Пјановић делимично је употребила за назив своје обимне студије „*Срби-народ најстарији*“, која се сматра ремек-делом из области праисторије, језика и културе Срба.

Срби народ најстарији – Др Олга Луковић-Пјановић

„Срби су остали Срби кроз миленијуме. Веровање Срба, њихова садашња православна вера највише се поклапа са рашанским схватањем загробног живота и „царства небеског“, што се код Срба спомиње и у народној песми“. „На основу тога закључујемо да Срби спадају у најстарије народе у историји“, тврди др Реља Новаковић, /4

Фусноте:

- 1/ Mijo N. Curić: *Staroiransko podrijetlo Hrvata*, Nezavisna autorska naklada, Zagreb, 1991., str. 15, 21 i 22
- 2/ Милојевић, М. „Одломци историје Срба“, Београд, „Никола Пашић“, 2000
- 3/ Деретић, др Ј. И. „*Античка Србија*“, Темерин, „Југо Пирс“, 2000
- 4/ Реља Новаковић др Р, „*Карпатски и ликијски Срби*“ (стр. 83, Београд, 1997).

Мирослав Димитријевић

Знаменити Параћинац

БРАЋА ОРЛОВИЋИ

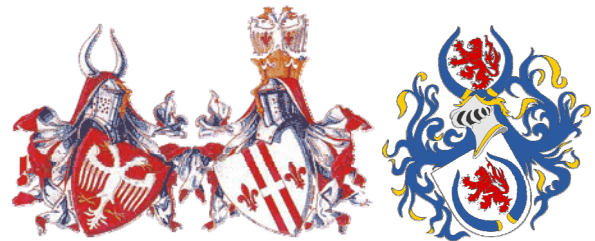
После погибје на Косову, Црепово војводство над Петрушком области припало његовим сестрићима Орловићима. Оливеру је припао град Петрус на брду Чокоће изнад села Поповца, а Димитрију Петрус на планини Баби или у народу познат још и као Орловић градић. И под њиховом управом Петрушка област није изгубила ништа од свог војничког и стратешког значаја. Обе војводе Оливер и Димитрије постају верни деспоту Стефану Лазаревићу, без обзира какву је он политику водио према Турцима или Бранковићима, династији са високим политичким и државним претензијама.

Бој на Косову

Ово је битан детаљ из историје Петрушке области и династије Вукославића (Цреповића), који се није спомињао, и сматрамо да је и ова „бела мрља“ - празан временски простор наше историје, попуњен. Господари Петрушке области, иначе своје ујчевине, постају војводе Орловићи - Оливер и Димитрије. Оливер се оженио принцем Белославом, кћерком војводе Витомира, господара Браничева и после три године чекања родила им се принцеза Јелица, будућа супруга војводе Пријезде из Сталаћа. Приликом удаје за Пријезду, војвода Оливер, иначе угледан ратник, дао је у мираз и село Шавац, које се налазило ближе Сињем Виру, на ушћу Црнице у Велику Мораву, која је тада протицала уз само село Сињи Вир. Отуда и постоји извесна колебљивост код историографа да ли је „Пријездина село“ Сињи Вир, како се већма сматрају или Шавац, који се после велике поплаве 1650. године премешта на локацију, данас познату као „стари Шавац“. И госпођа

Јелица је под овим именом опевана у народној песми „Смрт војводе Пријезде“, али је народно предање око Сталаћа, Ћићевца и Варварина памти и као – Иконију, госпођу Војводе Пријезде. Војвода Димитрије Орловић се оженио лепом Албијаном, принцезом из Новог Брда, али са њом није могао да изроди наследника. Тако да је кућа Орловића сада имала само једно женско дете.

Грбови Лазаревића и Бранковића

У сталној династичкој борби Лазаревића и Бранковића, дошло је и до ратних сукоба више пута током неколико упада војске султана Мусе, Бајазитовог сина и претендента на турски престо. Градови Петрус, Каленић и Копријан били су на страни деспота Стефана Лазаревића, а Сталаћ и Болван на страни Ђурђа Бранковића. После изненадне смрти деспота Стефана Лазаревића 1411. године, Петрушка област прелази у надлештво владарске куће Бранковића. По налогу службе Венедикт Цреповић прелази у област Браничева, којом су управљали Бранковићи. У једној од чешћих судара српско-српске војске из моравских утврђених градова у периоду од 1407-1409. године погинуо је војвода Оливер, господар Петруса са брда Чокоћа. Господар Петрушке области и оба утврђења Петруса, на Баби и на Чокоћу, постао је тада војвода Димитрије Орловић, који је као стриц и удао принцезу Јелицу за Пријезду, сина чувеног јунака Тодора од Сталаћа, дарујући му уз девојку и део баштине – село Шавац. Да видимо ко је војвода Пријезда?

Мирослав Димитријевић

ПАРАЋИНАЦ
Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Захвалница

Драгим пријатељима из Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца се захваљујемо на веома успешној сарадњи.

ЗЛОТВОРИ Драгослава Михаиловића

Овде ће бити речи о роману *Злотвори Драгослава Михаиловића*, заправо о *муштеријама смрти*, како писац назива жртве најмрачнијег периода комунистичке револуције код нас, спровођене од стране *специјалиста смрти*, тј. целата са Голог отока, у режији другова из Политбироа и креатора Великог Мештра из Румунске улице на Дедињу.

Злотвори Драгослава Михаиловића

Цитатима из књиге и кратким пишчевим коментарима који их повезују покушаћемо да оживимо целате тј. пројектанте и архитекте смртитачко што ћемо пустити да сами говоре о својим злоделима.

Покретачку енергију и бруталну снагу *мајстора умирања*, вештину, разноврсности креативност ликвидација у изведби *извођача смрти*, представимо тако што ћемо се у великој мери служити пишчевим језиком.

Говорећи о роману језиком романа, у суштини, изражавамо дивљење према предметној стварности и језичкој структури и усхићење према његовом мисаоном слоју.

Први део

На почетку дела стоји да је Ћуприја „насеобина већ више миленија без народних песника и мудраца који познају тајне живота“. Она је „имала мало славних и знаменитих мужева.“ Пишчеви варошани, „живећи траљао и разваљено, од угла до угла и кафане до кафане, кревелећи се и подбрцкујући, обично су приповедали освојем војничовању и историјама смешним и безначајним.

Они су, покатакд, показивали и друго лице.

„Разваљена зајавала склона политичарењу и пропадању, ситне подвалације и подругљивци из уживања, парничарски

правдборци и кафанске ноћобдије, који би се показали као строге и немилосрдне судије себи и своје дивљем животу, испредали би тканице од истина и тајних надања. Много би крви и смрти било у њиним приповеткама. А говорећи о калу и крви, о наношењу и примању смртног удара, о тајни туђе и сопствене смрти, они би, неретко, и о непријатељу проговорили с поштовањем“.

Страх и смрт су потка и основа романа *Злотвори*. Смрт „је једино што је извесно, и није важно на којој си страни, умрећеш као пријатељ или непријатељ, било од пријатељске било од непријатељске руке. Само је важно како ћеш умрети“.

Писац нас у радњу уводи кроз „предање о људима из нестале партизанске чете суседних вароши, Ћуприје и Параћина и о једном великом злотвору, моме суграђанину, опанчару Јови, од раније ћутљивом, а преком у брзим одлукама који се током рата опусти у некој својој дотад тајној природи и постаде натуштен и опасан као ниски облак из којег сваког часа може да груне гром. Већ средином рата важио је за човека који свукуд стиже и свуда за собом оставља јаук и лелек. Његово будно око, знало се, све је видело, његова мирна рука далеко досезала. И никад није задрхтала“.

Проф. Љубиша Јовановић, академик Драгослав Михаиловић, Проф. Др Софија Милорадовић (Ракић)

О великом злотвору писац даље говори: „Јова брзо заслужи висок чин, командантско звање и највиша одликовања“.

И додаје:

„Четири године пошто топови утихнуше, доспе међу шефове најстрашнијег острвског логора за преваспитавање, чувеног Голог отока, чије се име ни шапатам није смело изговорити.

Јованишта више није мрзео него да чује:

Не могу да пишем допуну, јер немам шта да признам.

Па, мамицу ти јебем, зар смо ми овде да бисмо те слушали како немаш шта да

признаш! Онда, ваљда, имамо ми? Зар ми у овоме свему немамо друга посла већ да дрпишемо невине и да с њима чешљамо вуну о пролазности живота“.

Готово сваки детаљ који нам говори о суманутој природи главнога јунака романа открива нову мрачну страну злотвора Јове.

„Чим би чуо некога како изговара: *Друже иследниче није било тако*, одмах би прикладно заурлао. Истог часа знао је ко је пред њим. И зажелио је да га следећи пут не види никако друкчије него као лепо дотеран леш с рупицом у глави“.

Размере трагедије и људске патње уметник је сугестивно и сликовито оживљавао пажљиво бираним сликама и сценама. „Гробља су се овамо множила“, а „тамо, код кланице, био је пренет и један вагонет и неко је смислио да их спаљује. И ту су их поливали бензином и потпаљивали“.

О ликвидаторској дужности и креативности Јове Веселиновића писац ће рећи следеће:

„Јова би наредио команданту Кажњеничког самоуправног центра Омеру Пашићу, или касније Есаду Шабанцу да зликовца гањају до смрти и – заборавио шта је наредио. Својим логорашким машицама, и не видевши га, уклонио би га, трагашем, глађу, песницом, летвом с ексером или без њега, мацом, крампом, ћускијом, каменом, гажењем, лабудом, мином за воду, бацањем са стене, како год желиш и у свим могућим комбинацијама.

Од маја четрдесет осме, кад је , као прве те врсте, ухапсила Сретена Жујовића и Андрију Хебранга са десетак пријатеља и сарадника, које ће за три године скоро све поубијати, па до краја педесет шесте, служба је стално обигравала око исте шерпе пуне врелих чварака: побити или не побити? И никако није могла да се одлучи. Али оног часа кад је шћапила првог који је рекао: *Ја ово не разумем и не допада мисе*, када је служба почела да збира некадашње фракционаше и руководилачке личне пријатеље, нарочито Титове, спроводећи контраобавештајни поступак, требало је да постане јасно да ће се морати убијати и масовно, не само појединачно“.

Као један од предодређених извршилаца, пуковник Јова Веселиновић је од почетка био свим срцем за искорењивање. *Вук длаку мења* , *ћуд никад*, мумлао је на састанцима. Знао је да и у генералу Капи (читај генерал Јово Капичић) и у Ћећи, првом Лекином заменику, има истомишљенике. Али немало ће га

збуњивати што се на састанцима и они не изјашњавају него само мудро климају главом. *Да, да, потврђујемо, како да не*, говори му, чинило му се, њихово друго око, *преваспитавајте их, свакога од њих треба преваспитати у један пристојан, партијски обогаћен леш, због кога никога неће заболети глава*, (а ти се потруди да ником не кажеш) ипокушај да живиш тако као немак.

А негде тамо, јако далеко, она леса пада, и пада, и пада, у недоглед. И притом кркља, грокће, вришти, гргоће, урла и клокоће, јауче, скичи и хропће, као прегладнело крдо свиња за тесним коритом пуним меће.

Тад већ, макар само на кратко, мораш да се повратиш из заноса. Прелетиш погледом ка полеглима – да те ко не вара? – и кад где приметиш покрет, наново покренеш онај управљач и зашиштиш својим дудинкама. А онда, по обореном снопљу, које се пуши и из којег врцају црвене капље, развучеш дуг, редак рафал, тек да будеш сигуран да си посао извео до краја.

Онда одмах момку предајеш врелу справу, онако висок, стасит, с нешто ознојеном титовком на глави, у набораним лаким чизмама и тамномрком дугом кожном капуту, окрећеш се од рупе.

Иза тебе команда за закопавање још не пада. Ти се лагано удаљаваш знајући да те прате ужагрени, задивљени погледи млађих сабораца.

Онако окренутих леђа шаљеш им поруку:

Еко како се то ради, другови.

И осећаш како је они примају.

Други део

Пројектанти голооточног пакла са великим мештром на челу живели су у Београду и водили државне послове. И о њима ће се говорити пишчевим језиком.

„Још у пролеће деветсто педесете у ствари Лека је почео да страхује да је читав поступак према стаљиновцима промашени да им се, што јејош горе, може изотети из руку. Хапшења су по својим размерама постајала несагледива и изгледало је да се више не могу ни зауставити, а опет, као да нису давала оно што се очекивало“.

Једном приликом

„Лека је затражио од шефа кабинета да му припреми евиденцију хапшења. Овај га мало зачуђено погледао.

И немој тамо претерати. Друг Тито је недавно изјавио да је њих мали број. Немој да испадне да га ја исправљам“.

Иначе, Лека је о свему врло прецизно извештавао Тита.

„Пре месец дана“ – реферише Лека - стигла језапањујућа вест да се у великом голоточком логору појавио пегавац, који је истог часа однео двеста – триста кажњеника. Одређена је лекарска комисија“.

На то је Титу просто сукнула крв у главу. Зајапурено је викнуо. Лице му је подрхтавало од беса.

Каква љечничка комисија! За њих? Треба их!... И тргао је пегавом шаком преко гркљана. Све!

Тако је говорио креатор ужаса и танц мајстор.

Гледајући га како на једном састанку опет изводи своју представу, Крцун је Леки промрмљао:

„Овај је постао толико заљубљен у себе да ћемо ускоро морати да почнемо да стрељамо и зато што га је неко чуо да прди.“

Лека је само сагнуо главу тихо избацио: *Не лај!*

На то Крцун гледа ка вратима у којима је онај малочас нестао, зашапће му на здраво уво: *Па он је Глупи Август!*

Гледао је онамо бесно и очајно.

И шта ћемо нас двојица ако се једног дана покаже да је све што нам је у животу говорио било сушта лаж? Шта ћемо ако се покаже да је све што смо за њега урадили од почетка до краја било катастрофално и злочиначки?

Леку од ужаса готово ухвати паника. Баца избегено око наколо и очајнички запишти: *Не лај! Заклопи лажљиву лабрњу!*

Крцун на то набира уста као да је прогутао нешто горко.

Сви сте ви, изговара једва чујно, његови пси кољаши.

®

Повремено је требало прочешљати спискове не би ли се размере ликвидација и страдања прикриле и умањиле.

Једнога дана: „Тито наизглед овлашно, тихо преврће по листовима. Лагано шушти хартија.

Колико тога има? пословно пита.

Лека одговара:

Четрдесетак 'иљада. Без оних који су већ отишли. И додаје: али не морамо све одма'.

Он мрда обрвама.

Зар те гамади има толико? Часак размишља. Ту су и оњи контрареволуциоњери? Опет се мало одмара. Оњи троцкисти? Фракционаши?

Лека клима главом.

И оњи из Русије? Из Коминтерне? Мајку ти божју, њих треба све...

И опет оном пегавом шаком провуче по својој подваљку.

®

Ето тако се без подбрцавања и са мало кривељења са изворним текстом може прозборити о роману, а дазборене не буде разваљено и траљаво као ћупријске биртије.

И још нешто.

И кад прочитате роман ви нисте сигурни да ли је аутор преживели логораш, јер он то нигде не спомиње. Питате се да ли су детаљи и ужаси голооточких страдања искључиво уметничка фикција. Међутим, само ретким и пажљивим читаоцима ће бити јасно, на основу две речи у роману, да је писац очевидац и сведок.

Наиме, кад уметник каже: „Гробља су се и после тога **овамо** множила и чак **тамо**, код кланице био је пренет и један вагонет“, он је саопштио свој непосредни увид у догађања на отоку. А да ли ће само две прилошке одредбе за место, *овамо* и *тамо*, моћи сваком читаоцу да укажу на овако важну околност у уметничком поступку? Неће! Зато је потребно мало дуже заспавати са овом невероватном књигом у руци да бисте спознали само мањи део њене лепоте, посебно у нијансирању различитих карактера и понирању у највеће дубине људске душе, какво се среће само код његовог презимењака Михајловича, бесмртног Фјодора Михајловича Достојевског.

У Врчину, 1. новембра. 2017.

Љубиша Јовановић

Информације из Удружења

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина у Београду, после летње паузе, наставило је свој рад у 2017 окупљањем у месецу септембру и октобру, традиционално последњег уторка у месецу.

У овој години су до сада изашла два броја нашег гласила Параћинац у јануару, број 32 и у мају број 33. Ово је трећи број, који је планиран за новембарско окупљање. Сви досадашњи бројеви су доступни у pdf формату на сајту нашег Удружења, <http://paracinac.com/glasilo.htm>.

Сви бројеви Параћинаца у pdf формату на нашем сајту

Активности у којима је Удружење имало учешћа у претходном периоду су организација две запажене књижевне вечери и подршка једној изложби.

Промоција нове књиге Аврамова земља, проф. Љубише Јовановића, уваженог члана нашег Удружења, одржана је у 31. Марта 2017. године у Београду, са почетком у 18.00 у Министарству за Дијаспору. Промоцију књиге Аврамова земља, односно породичног стабла и романа о свом завичају, аутор је одржао у петак 21. априла 2017. године у Дому културе у Параћину, са почетком у 19.00 у организацији Општинске управе Параћин. Аутор је промоцијама окупио кумове, рођаке, пријатеље и познанике. Рођаци су били у прилици да се по први пут сретну, многи да се упознају међусобно а велики број да обнови сећање на прошла времена, а пријатељи да чују како родослови настају, и како се живело у старом Параћину у 18. и 19. веку. Трећу промоцију је организовало наше Удружење Параћинаца традиционало последњег уторка у месецу мају, 30.5.2017.

Аврамова земља проф. Љубиша Јовановић

Наше Удружење је поджало изложбу Варијације на тему “Лептирице”, чији је аутор Дане Стојановић, наш члан. Изложба је одржана 3. Маја 2017. године у Задужбини Мише Анастасијевића у Београду.

Izložba varijacije na temu

“LEPTIRICE”

Parobrod, sreda, 3. maj 2017.

Изложба Варијације на тему “Лептирице”

Слободан Дане Стојановић је члан УЛУСА од 1975. године, а академију ликовних уметности завршио је у Београду. Учесник је многобројних колонија и симпозијума и излагач на многобројним изложбама. Као професор ликовног образовања у нашем граду Параћину имао је више изложби. Такође је излагао своје радове у многим градовима Србије.

Једна од планираних активности за месец октобар је била и организација излета. Излет је био планиран за 14.10.2017. Програм је обухватао путовање до села Забрега где би нас сачекао водич и повео у обилазак локалитета Намасија. Обилазак је требало да траје око 2 сата са пешачењем око

2км. Следећа планирана дестинација је био манастир Раваница, па одлазак у Сисевац где је планиран и ручак. После Сисевца је планиран обилазак Манасије и онда повратак за Београд. На жалост, овом приликом овај излет није реализован због малог броја заинтересованих.

Планирани излет

На редовном октобарском окупљању имали смо прилике да присуствујемо изузетном догађају као што је промоција књиге ЗЛОТВОРИ, Драгослава Михаиловића, нашег уваженог академика и нама драгог госта на нашим дружењима. Академик Драгослав Михаиловић је и почасни председник нашег Удружења. О књизи Злотвори, прво је говорио сам аутор читајући једно поглавље своје књиге. О књизи и дијалекту нашег краја говорили су Љубиша Јовановић и Софија Милорадовић. Било је ово једно врло успешно књижевно вече, које се завршило пригодним коктелом, потписивањем књига од стране аутора и дружењем.

Академик Драгослав Михаиловић на промоцији књиге Злотвори

Злотвори – Добитник награде Петар Кочић за 2017. годину

На промоцији књиге Злотвори су били и представници локалне самоуправе из одељења за урбанизам Општине Параћин, који су задужени и за сарадњу са нашим Удружењем.

Промоција књиге ЗЛОТВОРИ, академика Драгослава Михаиловића

Ово књижевно вече је медијски пропратила и телевизија из Параћина, РТВ Канал М, која је направила причу дана са актерима овог догађаја коју можете погледати на Youtube каналу М RTV, на адреси <https://www.youtube.com/watch?v=iYBT978Hmu8>. Ову лепу причу приредио је Емил Милојевић са канала М.

Фејсбук профил Удружења Параћинаца је веома посећен и на њему се такође могу пратити информације о активностима Удружења. Позив на дружење сваког последњег уторка у месецу је стално отворен.

Удружење Параћинаца и пријатеља Параћина

110 година СФС Параћин

Српска фабрика стакла (СФС) у Параћину спада у легенде српске индустрије, која је у свом имену поносно носила придев српска и у време када је то била права јерес. Њени корени досежу до 1906. године, када је формирана Стаклара у Параћину.

Практичан почетак производње започиње августа 1907, а 14. октобра исте године емитоване су акције у вредности од сто динара у сребру. Овај датум параћински стаклари су узели као свој "рођендан". Обзиром да је тада на снази био стари календар, практично по новом - актуелном календару, 27. октобра навршило се 110 година од "рођења" овдашње Стакларе. Колико се помене стакло, прва асоцијација су људи који се "врзмају" око стакларских пећи и ваде стакласту магму, а потом својим плућима и вештином годинама стицаном, чине предмете, од оних за свакодневну употребу до правих уметничких скулптуралних облика.

Нажалост на 110. "рођендан" Стаклара не дише пуним плућима. Њени легендарни стаклодувач и, гравери... су постали део историје, која је остала записана на фотографијама. Ово је и мало подсећање на неке моменте пре гашења ручно дуваног стакла. Стаклара у својој историји није радила током Првог светског рата, током Другог је

делала са смањеним капацитетом, да би пред ослобођење кратко прекинула своју производњу.

Данас се она налази у незавидном положају: "џин на стакленим ногама". Радници Стакларе, општина Параћин, а и Србија чије је име с поносом носила, са зебњом очекују расplet око опстанка легенде наше индустријске историје.

М.И.

Преузето из Параћинског билтена број 290

Позив на сарадњу у Параћинцу

Позив свим члановима и пријатељима нашег Удружења за сарадњу у нашем гласилу је стално отворен. Сваки користан текст, идеју, вест, коментар, информацију можете откуцати и послати нам на e-mail

udruzenje.paracinaca@gmail.com

Врло радо ћемо то објавити и поделити са осталим члановима удружења на страницама нашег гласила или на интернет презентацији или на Facebook профилу.

Хвала.

Редакција Гласила Параћинац

СПОРТ

Спортска дешавања и резултати наших клубова

Параћинско Јединство је у Српској лиги Исток на крају јесењег дела првенства у сезони 2017-18 заузима 2. место са освојених 30 бодова. Првопласирана екипа је Трајал из Крушевца. Током овог јесењег дела сезоне екипа Јединства је имала и успешан низ од 10 утакмица без пораза, од 2. до 11. кола.

Српска лига Исток

1	19.08.2017	Дунав - Јединство (П)	4:2
2	26.08.2017	Јединство (П) - Табанае 1970	4:1
3	02.09.2017	Тимок - Јединство (П)	2:4
4	09.09.2017	Ртањ - Јединство (П)	1:2
5	16.09.2017	Јединство (П) - Радан	1:1
6	23.09.2017	Озрен - Јединство (П)	1:1
7	30.09.2017	Јединство (П) - Трстеник ППТ	3:0
8	07.10.2017	ОФК Синђелић - Јединство (П)	0:1
9	14.10.2017	Јединство (П) - Цар Константин	6:1
10	22.10.2017	Трајал - Јединство (П)	1:1
11	28.10.2017	Јединство (П) - Пуковац	4:2
12	04.11.2017	Јединство (Б) - Јединство (П)	2:1
13	11.11.2017	Јединство (П) - Моравац Орион	2:0
14	19.11.2017	Будућност (П) - Јединство (П)	2:0
15	25.11.2017	Јединство (П) - Раднички (С)	2:1

Последња утакмица у јесењем делу првенства је одиграна 26.11.2017. године са Радничким из Свилајнца. Победило је наше Јединство са 2:1 и пред наставак сезоне заузело одлично друго место са освојених 30 бодова. На пролеће се са овог места може лакше кренути у борбу за улазак у прву лигу.

Српска лига Исток
 15. коло
 25.11.2017
 13:00

Јединство (П) Параћин 	2:1	Раднички (С) Свилајнац
-------------------------------------	------------	--------------------------------------

15. коло Српске лиге Исток

ЗОНА "ЗАПАД"

СТАКЛАРЦИ ПРВИ

У фудбалској Зони запад, популарни Стактарци су право откриће лиге у овој сезони. На почетку сезоне се није очекивало да ће стактарци бити у самом врху табеле. На приказу горњег дела табеле Зоне ЗАПАД, можемо видети наше стактарце на првом месту испред Копаоника и ОФК Топличанина. СФС Борац је освојио 35 бодова са гол разликом +23. Стактарци су на прво место избили убедљивом победом у последњем колу јесењег дела над екипом Слоге из Ћићевца, у којој су победили са 5:0 у гостима.

Поз	Тим	УТ	ПБ	Н	ПР	ДГ	ПГ	ГР	БОД
1	СФС Борац	15	11	2	2	39	16	+23	35
2	Копаоник	15	11	1	3	32	10	+22	34
3	ОФК Топличанин	15	9	6	0	41	10	+31	33
4	ОФК Лугомир	15	8	3	4	25	19	+6	27
5	Слога (Д) (-1)	15	9	0	6	28	19	+9	26
6	Јастребац	15	8	1	6	27	24	+3	25
7	ОФК Косаница	15	7	4	4	27	25	+2	25

С.Т.Ж.

Захваљујемо се на сарадњи појединцима и колективима који су помогли излазак овог броја и позивамо будуће поклонице нашег гласила на сарадњу.

Захвалница

Драгим пријатељима из Удружења Крагујевчана и пријатеља Крагујевца се захваљујемо на веома успешној сарадњи.

ПУТУЈТЕ ЈЕФТИНО, БРЗО I УДОВНО!

ПАРАЋИНАЦ

Гласило Удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Гласило удружења Параћинаца и пријатеља Параћина

Редакцијски одбор: др Саша Живановић (главни уредник), Петар Живановић, Бранко Куцина, Дејан Лазаревић, Слађана Ристић (секретар редакције).

Техничка припрема и уређење: др Саша Живановић

Адреса: бул. Деспота Стефана 12, Београд

веб адреса: www.paracinac.com